

Lad mig med det samme sige, at regeringen ikke kan støtte en sådan omfattende generel forhøjelse af straffene. Ved den ændring af voldsbestemmelserne, som skete i 1989, blev der gennemført en skærpelse af straffene i grovere tilfælde inden for normalområdet, og ved regeringens voldspakke fra 1994 skete der en skærpelse af straffene i gentagelsestilfælde og i tilfælde af vold mod særligt udvalgte grupper, bl.a. hyrevognschauffører.

Efter regeringens opfattelse bør der bl.a. på baggrund af lovændringerne i 1989 og i 1994 ikke gennemføres en generel forhøjelse af straf-
feudmålningsniveauet i voldssager; hverken voldsstatistikken eller de foreliggende undersøgelser fra de senere år af voldens omfang og karakter giver grundlag herfor.

Nu synes jeg ikke, vi skal fortsætte med at slå hinanden oven i hovedet med tal fra statistikken, men jeg vil blot nævne, at der i perioden 1994-96 er sket et fald på 13 pct. i antallet af voldsanmeldelser. Hvis man kun ser på den grove vold efter straffelovens § 245 og § 246, er faldet i samme periode på 14 pct.

En generel forhøjelse, som foreslået af Venstre og Det Konservative Folkeparti, sætter i øvrigt ikke ind mod strafs-kærpelse på netop de områder, hvor der er et særligt behov for det, altså hvor vi taler om virkelig bestialsk vold. Regeringens forslag indeholder en sådan skærpelse for de heldigvis få tilfælde af virkelig bestialsk vold, hvor ofret lider betydelig skade. Her bør der efter regeringens forslag og opfattelse ske en væsentlig skærpelse af straffen. Her er regeringens forslag 1 års ekstra straf ifølge § 245 og § 246 i de tilfælde, hvor domstolene i dag ville have dømt over 1 års fængsel. Her vil straffen i de virkelig bestialske tilfælde være skrapere end i Venstres og De Konservatives lovforslag.

En væsentlig mangel ved Venstres og De Konservatives lovforslag er imidlertid, at der sættes ensidigt på strafs-kærpelse og ikke på en bred social forebyggende indsats, men jeg har forstået på de 3 timers tidligere debat, at begge partier er enige med regeringen i, at der skal gøres en meget stor, socialt forebyggende indsats. Derfor kan vi nok her konkludere, at vi kan nå til enighed om det under den forestående udvalgsbehandling af de tre lovforslag, og det er glædeligt.

Jeg kvitterer på regeringens vegne for den imødekommenhed, alle partier har udvist over for regeringens samlede handlingsplan for en forebyggende social indsats over for truede

unge og for generelt at forebygge kriminalitetsudviklingen i vores samfund.

V's og K's forslag om en generel forhøjelse af straffene med en tredjedel vil medføre behov for yderligere 60-70 pladser i lukkede fængsler. Etableringen af disse pladser vil efter Kriminalforsorgens beregninger koste mellem 65 mio. kr. og 85 mio. kr. Hertil kommer ca. 35 mio. kr. årligt i driftsudgifter. Derimod foreslår Venstre og De Konservative ikke nogen økonomi til det forebyggende, men jeg går ud fra, at V og K er enige med os i, at det nødvendigvis skal finansieres, og at staten ikke kan undslå sig for at bidrage til at sikre, at der ude i kommunerne er økonomi til den forebyggende indsats.

V og K har heller ikke noget med i deres forslag, der hjælper ofrene eller de efterladte efter et offer, der er afgået ved døden efter volds-kriminalitet. Her lægger regeringen afgørende vægt på, at vi nu kommer igennem med en forbedring af ofrenes stilling, når det drejer sig om retten til en bistandsadvokat – både til offeret og til de efterladte efter et offer for en forbrydelse – til at rejse erstatningskrav og krav om økonomisk godtgørelse for den tort, som offeret har lidt. Her lægger regeringen afgørende vægt på, at vi kan forbedre de økonomiske muligheder for offeret for at sætte plaster på det sår og lindre de smerter, der måske vil være resten af livet.

Regeringen har afsat betydelige midler til at gennemføre den samlede handlingsplan, både når det drejer sig om den sociale indsats og den strafs-kærpente indsats, for regeringsforslaget vil nødvendigvis også medføre øgede udgifter til Kriminalforsorgen, til udvidelse af antallet af fængselspladser samt øgede udgifter i forbindelse med initiativerne til forbedring af ofrenes stilling, bl.a. etablering af en frivillig offerrådgivning efter svensk mønster. Den bygger på frivillig arbejdskraft, og politiet kan ude i de enkelte kredse i samarbejde med kommunerne etablere et kontor, hvor frivillige kan være medvirkende til at sikre, at ofre for alle former for forbrydelse kan få en samtale med et andet menneske og derigennem måske få talt ud om sagerne eller få rådgivning om, hvor de kan henvende sig, hvis de har brug for egentlig professionel rådgivning af psykologer.

Vi erkender, at den samlede indsats her ikke er gratis. Regeringen erkender, at der også må statsmidler på bordet. Derfor har vi samlet set afsat ca. 100 mio. kr. årligt over de kommende år, men de går ikke alene til fængselspladser.